

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: V. D.**, zastoupená JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem nám. Republiky 1, Plzeň, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 12. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 – 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Jaroslavu Vovsíkov, advokátovi se sídlem Malá 6, Plzeň, **s e** odměna za poskytnutou právní službu **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 16. 12. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 – 107, kterým jmenovaný soud zrušil ustanovení advokáta Mgr. Romana Seidlera zástupcem stěžovatelky, a to na základě žádosti tohoto advokáta ze dne 7. 12. 2009 odůvodněné tím, že stěžovatelka přes poučení advokátem o tom, že její pokyny jsou v rozporu s právním předpisem, trvala na tom, aby tento přesto postupoval podle jejích pokynů (viz ust. § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů).

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že shora označené rozhodnutí krajského soudu, v němž bylo řádné poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost do dvou týdnů od doručení písemného vyhotovení usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu, bylo podle doručenky (viz č. l. 108 soudního spisu) stěžovatelce doručováno do vlastních

rukou na adresu trvalého bydliště. Protože však stěžovatelka (adresátka písemnosti) nebyla zastižena, byla předmětná písemnost dne 18. 12. 2009 uložena a zároveň byla stěžovatelce zanechána písemná výzva, aby si písemnost vyzvedla. Z doručení dále vyplývá, že stěžovatelka si písemnost v úložní době nevyzvedla a učinila tak až dne 4. 1. 2010. S ohledem na shora přdestřené je proto třeba kasační stížností napadené usnesení krajského soudu považovat za doručené dnem 28. 12. 2009 [viz ust. § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle ust. § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí dle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Dle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V daném případě byl ve smyslu ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení usnesení krajského soudu, tj. pondělí 28. 12. 2009. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. pondělí 11. 1. 2010. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání příslušnému krajskému soudu, kterým byl Krajský soud v Plzni, nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Protože kasační stížnost byla jmenovanému krajskému soudu osobně doručena stěžovatelkou až dne 18. 1. 2010, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně a z tohoto důvodu mu nezbylo, než ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., odmítnout. Tento závěr potvrzuje i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 5 Afs 13/2003 - 58, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS, podle něhož „*počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet*

dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.“

Pokud jde o žádost stěžovatelky o ustanovení zástupce pro řízení o této kasační stížnosti (tj. kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zrušení ustanovení zástupce), podle Nejvyššího správního soudu je třeba poznamenat, že řízení o zrušení ustanovení zástupce není, jak správně uvedl i krajský soud, řízením samostatným, ale svou povahou řízením akcesorickým k řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009-65. Zdejší soud proto neshledal důvod, proč by měl být stěžovatelce pro předmětné řízení ustanoven zástupcem advokát, když ustanovení JUDr. Jaroslava Vovsíka zástupcem stěžovatelky je třeba vztáhnout i na toto řízení. V podobném směru je nezbytné přistupovat rovněž k žádosti stěžovatelky o osvobození od soudního poplatku, a to zejména s ohledem na problematiku následného řetězení téhož problému, ke které se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud (viz například rozsudek ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, či rozsudek téhož soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento nějaký úkon právní služby, za který by mu dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, vykonal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu